

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 4 25/2 - 10/3

1978

6. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1

Devalueringen: ET DIREKTE ANGREP P PÅ ARBEIDERNE LØNN

For fjorten dager siden ble krona devaluert med 8 prosent. Devalueringen var langt fra overraskende, men det var derimot tidspunktet for den. Såvel LO som NAF hadde regnet med at Arbeiderparti-regjeringen ville ventet til etter lønnsoppgjøret, dette fordi en devaluering fører til økt prisstigning og dermed gir grunn til ekte lønnskrav fra arbeidernes side. Når devalueringen kom allerede nå, skyldes det derfor for det første at den økonomiske situasjonen i Norge forverres meget raskt, så raskt at regjeringen anså det for umulig å vente til etter lønnsoppgjøret med å sette den ut i livet, for det andre at regjeringen regner med at den har

så stor kontroll over lønnsoppgjøret at devalueringen ikke vil føre til ekte krav fra LO's side.

Den umiddelbare bakgrunnen for devalueringen er den raske forverringen i den norske betalingsbalansen overfor utlandet. Norge importerer stadig mer og mer i forhold til hva som blir eksportert, og dermed stiger gjelden til utlandet med økende hastighet. Kleppe og co. mener at årsaken er en altfor høy forbruksøkning i forhold til inntektsøkningen, noe som fører til at veksten i importen blir høyere enn veksten i den innenlandske produksjonen, og at kostnadsnivået i Norge nå er blitt så høyt at norske varer vanske-

lig lar seg selge på utenlandske markeder hvor de må konkurrere med varer fra land med lavere kostnadsnivå.

I denne situasjonen er målsettingen for Arbeiderpartiets politikk å dempe forbruksøkningen og senke kostnadsnivået i norsk (eksport-) industri. Forbruksøkningen skal hindres gjennom lønnsnedslag, innstramming av lånemarkedet for forbrukslån og devaluering, mens kostnadsøkningen skal forhindres gjennom lønnsnedslag og devaluering. Ifølge Arbeiderpartiets politikk skal altså en bedring i økonomien framskaffes gjennom en forverring av arbeidernes økonomi.

Vi skal ikke i denne artikkelen kommentere Arbeiderpartiets arbeiderfiendtlige lønnspolitikk i sin fulle bredde, men bare dens arbeiderfiendtlige pengepolitikk i forbindelse med devalueringen som, ideologisk sett, er en naturlig forlengelse av Kleppes renteheving før jul og det teoretisk-økonomiske bankerotet det signaliserte. Som de mange nå har erfart var også rentehevingen et ledd i Arbeiderparti-regjeringens framstøt mot arbeidernes levestandard.

Først noen ord om Arbeiderpartiets analyse av årsakene til det voks-

Kleppe: Norske matvarer unntas fra prisstoppen.

ende underskuddet på betalingsbalansen. Om denne er feilaktig vil jo ikke en devaluering kunne få de ønskede virkninger selv på Arbeiderpartiets premisser. Det første som da slår en i øynene, og som utgjør et formidabelt tankekors for alle andre enn Kleppe og likesinnede - og det vil i

Forts. s. 2

USA/Sovjet i Midt-Østen og på Afrikas Horn

Utviklingen i Midt-Østen og på Afrikas Horn viser klart hvordan de to imperialistiske supermaktene ulike framstøt og taktikk overfor undertrykte folk fører til det samme resultat: En fortsatt underkuet tilværelse under imperialismens åk. Palestina-spørsmålet og spesielt

Begin Dayan: Nå med åpen støtte til den etiopiske fascist-juntaen via amerikanske dollar

frigjøringskrigen i Eritrea er illustrerende eksempler på hvordan rivaliseringen mellom USA og Sovjet sett ut fra de frihetsskjempende folk er av underordnet betydning. For de palestinske og eritreiske massene betyr så vel USAs som Sovjets politikk og militære aktivitet i området ett og det samme; bare økte lidelser av napalm og splintbomber som nå i motsetning til Vietnam-krigen også bærer sovjetiske fabrikkmerker. Imperialismen med supermaktene som spydoddene, utgjør for verdensproletariatet og de undertrykte folk én og samme strategiske fiende, på tross av de rivaliseringer og innbyrdes motsetninger som stadig preger det råtnende imperialistiske verdenssystemet. Samme hvor harde disse rivningene kan være, må de bare utnyttes til taktiske formål av de revolusjonære frigjøringsbevegelsene verden over. Det er de siste hendingene i Palestina og Eritrea et ugjendrivelig og objektivt bevis på.

Midt-Østen: Sovjet på veg tilbake?

USA-imperialismen med dens basis

Forts. s. 2

Gro Harlem Brundtland foran
årets 8. mars:
KVINNESAK ER LØNNSNEDSLAG!

Se leder s. 3

DNA's svar på krisa: ARBEIDSLØSHET ER NÅ ET VIRKE MIDDEL

Sosialdemokratiet i Norge har behov for å opprettholde inntrykket av at det vil bekjempe arbeidsløsheten og at det betrakter en høy arbeidsløshet som "politisk uakseptabel". Senest ble dette forsikret av Nordli på møtet i den sosialistiske internasjonale i Tyskland. Helheten av sosialdemokratets politikk peker nå entydig i retning av ikke bare passivt å akseptere arbeidsløshet og også stigende arbeidsløshet som et middel i sin krisepolitikk, men at de direkte bruker ledigheten som et middel for å oppnå bestemte målsettinger: å øke kapitalens profitt ved å angripe lønningene, arbeiderklassens levevilkår. Dette er forøvrig ikke det minste merkelig, siden sosialdemokratiet er den politiske garantien for borgerskapets fortsatte herredømme,

må den i krisetider bli spydodden i angrepet på arbeiderklassen. At klassen aldri kan vente seg noen støtte, selv i sin rent økonomiske kamp, fra det holdet, er bare konsekvensen av at det er umulig å oppnå en krisefri kapitalisme.

Strukturrasjonalisering.

At dette bildet av den sosialdemokratiske politikken er riktig, viser seg for det første gjennom den beskrivelse av krisa som sosialdemokratiet selv gir, som f.eks. nylig i to artikler av Guttorm Hansen (Dagbladet 17. og 18. februar). Stortingspresidentens ideologiproduksjon har bakgrunn i møtet i Nordisk råd, men det er ikke selve tanken om bruken av nordisk økonomisk politikk, men synet på hva den skal brukes til som er inter-

Forts. s. 5

denne sammenheng si alle fra Høyre til SV (AKP's og FRP's uttalelser har det ingen hensikt å merke seg) - er hvorledes de aller fleste lønns-takerne over lengre tid maktet å opprettholde et høyere forbruks- enn inntektsnivå. Om det er slik, må de norske lønnsstakerne samlet hvert år oppta mer i lån og bruke flere sparepenger enn hva de sparer og betaler i renter og avdrag på allerede inn-gåtte lån. Selv om dette er mulig for den enkelte over et kortere tidsrom, er det ikke mulig for summen av lønnsstakere. Dersom det ikke drives hjemmeproduksjon av sedler i stor stil må det for forbrukerøkingen finansieres annetsteds fra. Det vil i denne sammenheng bety at det i Norge finner sted et gigantisk og stadig økende forbruk av "svarte penger", dvs. inntekt som ikke kommer det offentlige for øye. Arbeiderpartiet burde derfor rette oppmerk-somheten mot disse forbrukskilder, slik at de som ikke har anledning til skattefri inntekt slipper å bli for skattesnytnernes forbruk.

Det andre forholdet i forbindelse med Arbeiderpartiets feilaktige ana-lyse av årsakene til den forverrede betalingsbalansen har sammenheng med eksportindustriens vanskelig-heter. Sannheten er nemlig ikke at det er økningen i det norske kostnads-nivået som er skyld i industriens vanskeligheter, men krisen i verdens-økonomien kombinert med Arbeider-partiets politikk. Om Arbeiderparti-et ønsker å opprettholde sysselsett-ingen i dagens økonomiske situasjon, må en rekke bedrifter som er døds-dømt holdes i live ved statlige sub-sidier. Disse bedriftene ville ellers bukket under i konkurransen med tilsvarende bedrifter i land hvor en lar rasjonaliseringen skje uansett følger for sysselsettingen. Det er derfor ikke det norske kostnads-nivået som har steget absolutt sett, men det har steget relativt til kost-nadsnivået i andre land fordi rasjona-liseringen i norsk industri har sakk-et bakut p.g.a. Arbeiderpartiets forsøk på å opprettholde sysselsett-ingen gjennom subsidier til bedrifter som i dagens økonomiske situasjon ikke kan være i stand til å konkur-rere på eksportmarkedet. Dette har en gjort i påvente av den etterlengt-ede oppgang i verdensøkonomien, men siden denne lar vente på seg, sitter en for hver dag som går igjen med en mindre og mindre konkurran-sedyktig industri. Norsk eksport kan nå bare ta seg opp etter en lang per-iode med hardhendt rasjonalisering

og høy arbeidsløshet, en arbeidsløs-het som vil bli permanent i påvente av en høyst usikker oppgang i verdens-økonomien. Store deler av norsk eks-portindustri er i dag ikke konkurranse-dyktig, og å tro at dette kan bedres ved en devaluering på lusne 8 prosent (som i tillegg reelt sett er redusert til 4 - 5 prosent overfor de fleste land, til null overfor Finland som selv devaluerte med 8 prosent og til under null overfor Island som straks før devaluerte med 18 prosent) er ikke bare tåpelig, men direkte åndsvakt.

Om vi ser devalueringen i dette perspektivet, kommer dens egentlige følger klart fram. For det første vil den så å si ikke føre til noen bedring for norsk eksportindustri, til det er den både uegnet og altfor liten. For det andre vil den føre til økt innen-lands prisstigning og - siden forut-stningen for den er at prisstigningen ikke skal kompenseres gjennom lønnsøkning - til økt lønnsnedslag. (I parentes bemerkt: Den "usedvan-lig strenge prisstopp" regjeringen skulle iverksette har unektelig fått et komikkens skjær over seg etter at det ble kjent hvilke varer som er unntatt for prisstopp. Dette gjelder nemlig så godt som alle norske jord-bruksvarer, så vi kan allerede nå forberede oss på prisstigning på melk, kjøtt, egg etc. i forbindelse med det kommende jordbruksopp-gjøret. Bøndernes lovede inntekts-økning skal altså denne gangen fin-ansieres direkte over arbeiderens matvarebudsjett! På denne måten slår Arbeiderparti-regjeringen to fluer i en smekk, bønderne får økt sine inntekter uten at en må øke de offentlige subsidiene altfor mye, og forbruket av importvarer må avta for å kunne kjøpe dyre norske mat-varer.)

For det tredje er devalueringen enda et tegn på hvorledes den kapital-istiske økonomiens indre logikk ras-erer all borgerlig sosialøkonomi og presser den tilbake til den posisjonen den alltid har hatt: Underlagt kapital-ens utvikling. I dag går nemlig ikke Arbeiderpartiets økonomiske politikk ut på å regulere de verste utvekslene av av kapitalismens barbari, men tvert imot å lette kapitalens rasering av arbeiderklassens tilkjempede posi-sjoner. For arbeiderklassen er det derfor tvingende nødvendig ikke å la seg seg narre av Arbeiderpartiets løgn-propaganda, men å kjempe for reell forbedring og ta avstand fra selve det kapitalistiske systemet og dets for-valter: Arbeiderpartiet.

i den lokale arabiske reaksjon har sittet med de beste kort på hånden i supermaktspeilet om Midt-Østen de siste åra. I første rekke oppnådde USA denne posisjonen etter at Sovjet ble kastet ut av Egypt og fikk svekket sin stilling i Syria. Høyredreiningen i Egypt aksellererte kraftig, noe som endte med fullt Sadat-knefall for sioniststaten og amerikansk kapital. Det skulle likevel vise seg at Sadats Israelbesøk ble for drøy en pille å svelge for flere av Egypts partnere i den arabiske verden. Den arabiske "enhet" på reaksjonært grunnlag slo sprekker. En rekke av de andre arabiske land oppfattet Sadats ut-spill som et forsøk på å oppnå en separat fred med Israel. En slik fredsavtale vil, vil om den blir rea-lisert, sikkert skaffe Egypt spesielle teritorielle fordeler vis á vis de andre arabiske land, kanskje i første rekke Syria. Det er viktig å være klar over dette, fordi mye av mot-standen mot Sadats politikk bunner i nasjonale og mer eller mindre sjävinistiske interesser. Dertil i rivalisering om hvem som skal innta lederposisjonen i den arabiske verden. Dette og ikke solidaritet med den palestinske revolusjonen er grunnlaget for mye av opposisjonen mot Egypt som kommer fra nasjonal-statlig hold. Derfor er det helt av-gjørende at den såkalte nye arabiske "Nei-fronten" bestående av bl.a. PLO, Syria, Libya og Algerie bygges på et korrekt politisk grunnlag. Lykkes ikke det, er det heller ingen tvil om også denne enheten på en eller annen måte vil bli fanget opp av imperial-ismens manøvreringer. Vi ser alle-rede nå klare faresignaler og forsøk i den retningen, spesielt i forbindelse Sovjets økende diplomatiske offensiv overfor deltakere fra Tripoli-møtet. Samtidig fordømmes nå stadig klarere Sadats linje overfor Israel, en poli-tikk som i følge Bresjnev "ikke tjener arabernes sak". Splittelsen etter Tripoli har blitt en kjærkommen an-ledning for Sovjet til å satse på arabiske hester igjen. Etter nyttår har det funnet sted en frenetisk reise-virksomhet av arabiske ledere til Moskva. Først ved Algeries president Boumedienne, senere ved Libyas statsminister Jalloud og nå senest president Assad fra Syria. Særlig det siste besøket er det grunn til å feste seg ved. Etter Syrias invasjon i Libanon med påfølgende blodige nedslaktning av palestinske frihets-kjempere inntok Sovjet av taktiske grunner en noe kjølig holdning til dette landet. Forbindelsene skal allerede nå ha bedret seg betraktelig og det forlyder fra Moskva at tak-tikkeren Assad skal ha fått Sovjet til å innta en noe mer "fleksibel holdning" til Midt-Østen spørsmålet. Hva denne angivelig fleksible holdning består i kjenner vi bare så altfor godt fra før av. Hovedinnholdet i den er i første rekke anerkjennelse av staten Israel,

det grunn til å framheve at så vel lederne i Kreml som lederskapet i PLO har angrepet Sadats linje fordi den ødelegger mulighetene for å sammenkalle Genevekonferansen. Her står striden om ulike taktikk og metode for å trumfe gjennom den imperialistiske fredsløsningen. Res-ultatet vil bli nøyaktig det samme; knusing av den palestinske frigjør-ingskampen. For de revolusjonære palestinerne er det nå livsviktig å ha en klar oppfatning av den rolle Sovjet søker å spille overfor PLO-ledelsen, Syria og andre land og organisasjoner som undertegnet 6-punktprogrammet i Tripoli.

Eritreas kamp mot begge supermaktene.

Om utviklingen i Midt-Østen er et godt eksempel på USAs og Sovjets felles målsettinger, så er Eritrea det ikke mindre. Her antar det kyn-iske spillet helt groteske dimensjoner. Først opplever vi Sovjets økonomiske og militære støtte til den fascistiske militærjuntaen i Addis Abeba. Denne hjelpen må selvsagt begrunnes ved å karakterisere Mengistu-regimet som progressivt og sosialistisk. Vi skal ikke komme nærmere inn på hvorfor juntaen som regjerer Etiopia ikke kan betegnes med slike begreper. Da er det viktigere å henlede opp-merksomheten på andre og langt fra "sosialistiske" stater som også finner det vel verdt å yte nasjonal-sosialismen i Etiopia en skjerv støtte. Det dreier seg om staten Israel. drA har ved tidligere anledninger bl.a. i intervjuer med representanter for EPLF kunnet informere om israelske våpen- og militær-eksperter som arbeidet for etiopierne. Dette har foregått i det relativt skjulte over et lengre tidsrom. Napalm og andre former for djevelsk krigsutstyr har blitt levert fra Israel og brukt bl.a. i kampen mot EPLF i Eritrea. Nylig er denne hjelpen blitt offisielt bekreftet av sionistene. Og ikke nok med det. Forsvars-minister Moshe Dayan kunne fortelle at Israels støtte til regimet i Addis Abeba i dets kamp mot den eritreiske frigjøringsbevegelsen skjedde i full forståelse med USA. Ja, til og med var den israelske støtten finansiert via USA. Etter denne uttalelsen fra Dayan kunne Jerusalem Post foreta "en dypere begrunnelse" for denne støtten på følgende måte: "Uten Israels effektive tilstedeværelse i Addis Abeba ville det etiopiske regime være fullstendig omringet av Sovjetunionen". For øvrig later det til at USA har finansiert den israelske militærhjelpen i håp om at den på lengre sikt vil føre til en mer vestlig og høyreorientert kurs fra juntaen. At juntaens klassekarak-ter er slik at Pentagons forhåpninger kan oppfylles mener vi det er gode utsikter til.

Men for frigjøringsbevegelsene EPLF i Eritrea, Nei-fronten med PFLP i spissen er lærdommene av dette klar nok. Stol på egen kamp-kraft og solidariteten fra den prol-etariskeinternasjonalismen. Det finnes ingen annen kraft å ha i ryggen midt oppe i imperialismens kyniske spill og elendighet. Har man dette som ledetråd i kampen er også mulig-heten for full seier og nederlag for USA og Sovjet til stede.

PRISØKNING FRA OG MED NESTE NR: AV drA.

Vi gjør oppmerksom på at det vil finne sted en økning i prisen på den røde Arbeideren neste gang avisa kommer ut. Fra og med nr. 5/78 vil løssalgs-prisen bli kr. 2 - og abonnentprisen kr. 40,- pr. år.

red.

Grr...

Blind høne finner også korn, sier et gammelt ord. Et slikt korn var det finansminister Kleppe fant i Stortinget forleden. Han kom til å si at det politikerne sier i valgkampen kanskje ikke alltid er i samsvar med sannheten. Han truede kanskje at dette var en selvfølge, men du verden for ei røre det ble.

Et annet godt, gammelt ord er at når en forsker kommer fram til noe folk flest veit og alltid har visst, så har en funnet noe som er riktig.

Jeg kjenner ikke et menneske som trur på det en politiker sier under en valgkamp, og det er all mulig grunn til å sette spørsmålsteget ved det de sier ellers - også det de sier i Stortinget. Dersom stortingsmennene trur at folk stoler på det de sier, så er de i den grad på villspor - eller - og det er mere sannsynlig - de trur at folk er

idioter. De er redd for en allminnelig mistillit til politikere, sier de. Tru om denne tillit noensinne har vært tilstede?

Demonene har ikke villet slippe taket i meg, og vi har fått høre mye om dem de siste ukene. Derfor synes det både naturlige og høyst sannsynlig at demoner og dævlere - store som små - har slått seg ned i Stortinget. På annen måte er det ikke mulig å forklare den kompakte uvitenhet og uforstand som rå. Det er nok uvitenhetsdemoner og hykleridævlere som hersker i disse kretsene.

Hvis Presthus i Høyre gjør krav på å bli oppfattet seriøst, er det grunn til å tru at han er innvadert av mengder med demoner og dersom noen trur at finansministeren er gått klar, så er det feil. En kjempemessig kapitalistdemon har krøpet inn i ham en gang han sov med åpen munn.

etablering av Mini-Palestina og sist men ikke minst sammenkalling av Geneve-forhandlinger basert på FN-resolusjon 242 for å få realisert de førstnevnte målene. Forhandlingene i Geneve vil dessuten på en langt bedre måte kunne ivareta den samlede arabiske reaksjons interesser overfor Israel. Derfor har de også hele tiden vært foretrukket framfor solo-utspill av den typen Sadat har gitt seg inn på. I denne sammenheng er

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863- Tøyen, Oslo 6
Postgiro: 2068427

Redaktør: Harald Berntsen

Trykk: Eget Kontor-offset.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 30.

Røde Fane pr. år - kr. 28.

- betales på postgiro 20 68 427

Merk talongen -A- for avisen og

-RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50.

pr. år

Røde Fane kr. 38.- pr. år

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Sentral adr.: Postboks 2863
Tøyen, Oslo 6
Tlf. 37 63 60

KVINNEKAMP ER IKKE KLASSESAMARBEID

Under overskriften "Kampglød i Folkets Hus" rapporterte Arbeiderbladet 13. februar fra årsmøtet fra Oslo Arbeiderpartis Kvinnevalg to dager før. Denne forsamlingens ledelse av karrieremakende leger, minstre, stortingskvinner og parti- og statsbyråkrater var preget av "Optimisme i nedgangstider", fortsatte overskriftene videre. Atmosfæren blant "arbeiderkvinnene" ble antydning på følgende måte: "Kvinnene ville foretrekke at barna fikk plass i barnehage og at alle fikk helsetjeneste når de trengte det, enn at de skal kunne spise biff flere ganger i uka. Det var greit å bli minnet om at vi nordmenn lever på livets solside, tross alt. Det ble representantene blant annet minnet om i kaffepausen, da de ble servert kaffe fra Tanzania."

Denne vilje til oppofrelse ikke bare på vegne av seg selv, men på vegne av arbeiderklassen, ble utdypet i et foredrag av miljøvernminister og nestformann i DNA, Gro Harlem Brundtland. Hun tok bl. a. opp innføring av 6-timers arbeidsdag for alle og gikk inn for kortere arbeidstid under forutsetning av uendret timelønn. På denne måten, som vil innebære et omfattende lønnsnedslag, ville hun ikke bare bekjempe arbeidsløsheten, men også framtinge økt produktivitet i "utsatte næringer", dvs. rasjonalisering og dermed i virkeligheten det motsatte av å bekjempe arbeidsløsheten. Hun fulgte dermed opp et liknende forslag som ble satt fram av Martin Tranmæl og Einar Gerhardsen på Fagkongressen i 1929, men som ble stemt ned til fordel for et forslag fra NKP-hold om nedsatt arbeidstid med full lønnskompensasjon. Dengang som nå var sosialdemokratene ikke opptatt av å forsvare arbeiderklassens levevilkår mot kapitalens kriseoffensiv og kjempet for arbeidernes eget sosialistiske samfunnssystem, men tvert om av å forfekte lønnsnedslag og rasjonalisering for på denne måten å sikre profitten og kapitalens eksistens gjennom krisa. Det nye i dagens situasjon er bare at DNA nå forsøker å sukre denne pillen med et anstrøk av "progressiv" kvinnekamp.

Muligheten for å kjøre ut denne politikken, som i virkeligheten er like fiendtlig overfor arbeiderklassens kvinner som overfor dens menn, er i midlertid ikke skapt av DNA-kvinnene alene. Marken er ryddet av hele den borgerlige og småborgerlige kvinnebevegelsen som er vokst fram i løpet av 70-åra, og som vil komme til å dominere gatebildet også på årets 8. mars, opprinnelig arbeiderkvinnenes internasjonale demonstrasjonsdag.

Så seint som foran 8. mars ifjor hadde AKPs Kvinnefront og SV/NKP/DNAs "Brødforbund" (Brød og roser) med tilliggende herligheter paroler om 6-timers arbeidsdag uten samtidig å kreve full lønnskompensasjon. Det var rent partisjåvinistiske grunner til at de ikke kunne samle seg i en demonstrasjon. Debatten dem imellom gikk vesentlig på rent ordkløveri, på om de skulle gå inn for daghjem eller barnehager for alle! Ellers var de enige om alle innholdsmessige ting. Først og fremst var de enige om at alle kvinner, uansett klassemessig tilhørighet, har felles interesser, og sto i samlet front mot kommunistenes klassekamperspektiv også på kvinnekampen.

Slik er det også i år, og slik har det vært i alle år den såkalt moderne kvinnebevegelsen har eksistert. Fra første stund har denne bevegelsen - med AKPs Kvinnefront i spissen - fanatisk bekjempet kommunistenes forsøk på å gi arbeiderkvinnene og arbeiderklassen ledelsen i kampen for kvinnefrigjøring, på å gjøre kvinnekampen til en del av klassekampen og gi den et sosialistisk perspektiv. I begynnelsen ble vi møtt med både direkte diskriminerende utsagn om at slike ting forstår ikke kvinner seg på og rent feministiske argumenter om at motsigelsen mellom kvinner og menn er overordnet motsigelsen mellom arbeiderklasse og borgerskap. Det siste har i midlertid vært gjennomgangsmelodien hele tida, i fjor kom det bl. a. til uttrykk i hardnakket propaganda om at alle kvinner i Afrika, Asia og Latin-Amerika, uansett klassetilhørighet, har felles interesser av å kjempe mot kolonialisme og imperialism.

Mens den "moderne" kvinnebevegelsen har gjort alt for å undertrykke klassekampen og det revolusjonære perspektivet på kvinnekampen, har den stilt den ene illusjonsparolen etter den andre når det gjelder hvilke typer krav som kan oppnås under de betingelser det kapitalistiske samfunnssystemet legger for forholdet mellom menn og kvinner. Mens arbeiderklassens menn og kvinner daglig har måttet erfare at det er kapitalen og dens stat som bestemmer hvor arbeidsplassene skal ligge, har den krevd "arbeid for kvinner der de bor". Mens arbeiderklassen blir betalt i lønn det som skal til for å reproducere arbeidskraften, og arbeiderkvinnene dermed - på grunn av at de tradisjonelt skal forsørge av mennene - får lavere lønn enn mannlige arbeidere, har den "moderne" kvinnebevegelsen krevd "lik lønn for likt arbeid for kvinner og menn". I stedet for å bruke virkeligheten til å propagandere revolusjonær kamp mot det samfunnssystemet som er basert på undertrykkelse og utbytting av både kvinner og menn, har den skjønnet det kapitalistiske lønssystemet og dets betingelser.

På denne måten har den "moderne" kvinnebevegelsen ryddet veien for at Gro Harlem Brundtland nå kan lansere arbeidstidsforkortelse kombinert med lønnsnedslag som kvinnekamp og for "kampgløden" hos de vellykte DNA-kvinnene i Folkets Hus. Dette viser at denne kvinnebevegelsen ikke er så "moderne" og klasseløs likevel. Den er tvert om en utpreget bevegelse av borgerskapets og småborgerskapets kvinner og av kvinner fra de høyere

8. mars:
SALGSAKSJON FOR ARBEIDER-
REVV.

Kommunistisk Arbeiderforbunds kulturmagasinet, Arbeider-Revy, som kommer ut to ganger i året, brakte i nr. 2 1977 en større artikkel om kvinnenes rolle i den eritreiske frigjøringsrevolusjonen, skrevet av EPLF.

EPLF legger som kjent avgjørende vekt på å frigjøre og mobilisere kvinnene som et ledd i kampen mot kolonialisme og imperialism.

Artikkelen i Arbeider-Revy gir både en historisk og aktuell oversikt over kvinnenes stilling og rolle i Eritrea, og påviser bl. a. forskjellen mellom EPLFs revolusjonære og ELF's reaksjonære politikk i kvinnespørsmålet. Den tar opp kvinnespørsmålet som en del av klassekampen, og har dermed også atskillig å si oss i tilknytning til utformingen av en kommunistisk kvinnepolitikk i dagens Norge.

På denne bakgrunn, og på bakgrunn av Eritreas stilling som et brennpunkt i kampen mellom sosialisme og imperialism, vil KA og KUL på årets 8. mars konsentrere seg om å selge et begrenset restopplag av dette nummeret av Arbeider-Revy, ved siden av dette siste nr. av den røde Arbeideren. Vi oppfordrer våre sympatisører til å delta i aksjonen. Bestill det ønskede antall eksemplarer pr. brev eller over telefon! Det også for øvrig innholdsrike heftet koster bare kr. 8,-.

REDAKSJONELT

Sentralkomiteen i KA har utpekt Harald Berntsen til ny redaktør for den røde Arbeideren etter Eivind Viken, som går av etter å ha ledet det redaksjonelle arbeidet i nesten hele den vanskelige oppstartingsperioden på 5 år som vi nå har bak oss.

red.

Sendingene fra Radio Tirana kan fåes inn på kortbølgen. På engelsk sender Radio Tirana hver dag til følgende tider:

Kl. 7.30-8.00 i 31 og 42 meterbandet
Kl. 17.30-18.00 31m og 42m
Kl. 19.30-20.00, 31m og 42m
Kl. 21.30-22.00 31m. og 42m.
Kl. 23.00-23.30, 31m og 42m og 215 m.

mellomlag, som på linje med den borgerlige kvinnesaksbevegelsen fra forrige århundre riktig nok krever likestilling med sine menn, og forsøker å mobilisere også arbeiderkvinnene bak dette kravet, men som ikke vil vite noe av klassekamp og sosialisme.

Den kommunistiske politikken går ikke ut på å benekte at menn utøver en utstrakt undertrykkelse av kvinner, også innen arbeiderklassen. Men den ser på hovedmotsigelsen mellom arbeiderklasse og borgerskap som overordnet også motsigelsen mellom kvinner og menn. Den er ikke bare overordnet i den forstand at der må løses først, men også i den forstand at hvis ikke den blir løst gjennom arbeiderklassens sosialistiske revolusjon, vil motsigelsen mellom kvinner og menn aldri kunne løses. Kvinneundertrykkelsen er ikke nedfelt i menns natur, men betinget av privateiendommen og klassesamfunnet. Hele det kapitalistiske samfunnssystemet er basert på privat reproduksjon av arbeidskraften og dermed på kvinnene som hjemmeverende som bare trekkes ut i den samfunnsmessige produksjon når det tidvis er konjunkturelt behov for det. Å endre på dette innrodde grunnlaget vil bety omveltninger og påkjenninger som kapitalen ikke vil tåle. Kvinnefrigjøringen er derfor betinget av arbeiderklassens frigjøring, og derfor er det klassekamp og ikke klassesamarbeid mellom arbeiderklassens kvinner og borgerskapets kvinner som fremmer kvinnenes frigjøring. Først sosialismen, som bare kan opprettes gjennom arbeidernes revolusjonære klassekamp mot kapitalismen, frambringer de samfunnsmessige forutsetninger for å fjerne kvinneundertrykkelsen, dvs. en fullt og helt samfunnsmessig reproduksjon av menneskene.

Dette betyr ikke at kommunistene vil forholde seg likegyldig til reformkrav om f. eks. juridisk likestilling mellom kjønnene og om flere barnehager, krav som kan gjennomføres under kapitalismen. Men på den ene siden vil vi knytte slike krav til arbeiderklassens revolusjonære kamp - og ikke sette dem opp mot f. eks. lønnskamp, eller blande dem sammen med klare illusjonsparoler. På den andre side vil nettopp arbeiderkvinnene og hele arbeiderklassen under ledelse av sitt kommunistiske parti være de mest konsekvente forkjempere også for slike reformkrav - fordi de er helt uten interesser av det bestående samfunn. Således må alle kvinner som uansett klassetilhørighet kjemper for full og hel kvinnefrigjøring, og ikke bare for privilegier for større eller mindre sjikt, slutte seg til arbeiderkvinnenes og arbeiderklassens revolusjonære standpunkt.

På dette grunnlaget vil Kommunistisk Arbeiderforbund arbeide for å gjenreise 8. mars som arbeiderkvinnenes internasjonale demonstrasjonsdag.

Redaksjonen avsluttet mandag 21. februar.

Hilsningstale fra EPLF

Kamerat Yemane Haile hilste KAs 4. landsmøte med bl.a. følgende ord:
På vegne av EPLF vil jeg uttrykke takknemlighet for og at vi setter pris på invitasjonen til å tale til denne revolusjonære kongressen. Jeg vil også benytte anledningen til å overbringe de beste ønsker om en vellykket kongress.

I 1977 var vi vitne til et revolusjonært oppsving i de arbeidende og undertrykte folks kamp over hele verden. På den andre siden var vi vitne til tilbakeslag og feilslag for imperialismen og alle reaksjonære. Imperialismen og all reaksjon ble tildelt harde slag av den felles kraften til de nasjonale frigjøringskampene i Afrika, Asia og Latin-Amerika og arbeiderklassens kamp i de kapitalistiske og sosialistiske land.

I Eritrea vant den eritreiske revolusjonen under ledelse av EPLF og dens hær, den heltmodige EPLA, enestående og jordskakende seire i 1977. Hver dag, hver uke og hver måned dette året kunne EPLF registrere store militære, politiske, sosiale og økonomiske framganger, som brakte det eritreiske folkets kamp nærmere dens mål, nasjonal frigjøring og uavhengighet. Året 1977 vil alltid bli husket som et historisk år med enestående seire i vårt heltmodige folks og spesielt den ærerike 16-års væpnede kampens historie.

Han sa videre bl.a.:

EPLFs politiske, militære, sosiale og økonomiske framganger i 1977 er slående. Den viktigste politiske seieren i 1977 er EPLFs historiske Første kongress, som ble holdt i de frigjorte områder i januar 1977. EPLFs kongress er den første demokratiske kongressen i den eritreiske revolusjonens historie. Den vedtok et revolusjonært nasjonaldemokratisk program og viktige resolusjoner...

...I den ideologiske og politiske kampen mellom de revolusjonære og reaksjonære kreftene i den eritreiske kampen har de grundig revolusjonære kreftene under EPLFs ledelse vunnet avgjørende seire over de reaksjonære elementene. De reaksjonære elementene er blitt ytterligere isolert og avslørt. Den pro-USA-imperialistiske Sabbe-klikken er fullstendig avslørt og isolert. I spørsmålet om nasjonal enhet har vi kunnet registrere positive framskritt på grunnlag av de eritreiske massenes og alle patriotiske kjempers ubøyelige kamp, samt EPLFs korrekte linje.

EPLF har videreutviklet og styrket arbeidet for å politisere, organisere og væpne massene. Sterke masseorganisasjoner av arbeidere, bønder, kvinner, ungdom og studenter har blomstret fram over hele Eritrea. Utenlands har sammenslutningene av eritreiske arbeidere, studenter og kvinner i Midt-Østen, Europa og Nord-Amerika intensivert sin kamp og styrket enheten med masseorganisasjonene hjemme. I de frigjorte landsbyer, tettsteder og byer har massene opprettet sine folkeforsamlinger og tar seg av sine daglige problemer. Det solide grunnlaget for morgendagens demokratiske Eritrea har tatt endelig form...

Kamerat Yemane gikk så inn på den militære erobringen av en rekke byer og tettsteder i 1977, beleiringen av havnebyen Massawa, isoleringen av fienden i Asmara og Assab, det mislykkede i Sovjets, Øst-Tysklands, Kubas og Israels massive hjelp til den eritreiske juntaen, og erobringen av sovjetiske tanks og andre våpen. Han berørte også EPLFs utbygging av skoler og sykehus i de frigjorte områdene. Han sa videre til slutt:

...EPLF har også oppnådd stor framgang når det gjelder den viktige opp-

gaven å lede bøndene i revolusjonen på landsbygda. Den anvender slagordet "Jorda til dyrkerne", og ved å politisere og organisere de jordløse, fattige og mellomstore bøndene i bondesammenslutninger leder den dem i den harde klassekampen for deres politiske og økonomiske rettigheter. Etter at de er blitt organisert og politisert har bøndene selv iverksatt jordreformer som er av historisk størrelsesorden på den eritreiske landsbygda. EPLF har væpnet bøndene ved å danne folkemilitser for å forsvare den framgangen de har vunnet.

I hele sitt revolusjonære arbeid blant massene og i løsningen av revolusjonens oppgaver har EPLF modig anvendt prinsippet om selvforsyning. Den har opprettet et stort antall verksteder og småindustrier og gjenfunnet store jordstykker til jordbruksproduksjon både for å sørge for massenes daglige og revolusjonens behov. På denne måten er de frigjorte områdene blitt selvforsynte på mange områder, og en stor prosent av kjempenes og folkets behov for føde er blitt dekket innenfra landet.

Politikken med selvforsyning og politisering, organisering og væpning av massene anvendes effektivt også i de nylig frigjorte områdene. EPLF har iverksatt nødvendige tiltak for å gjenoppbygge de frigjorte tettstedene og byene og tilfredsstille massenes behov for føde og andre ting. Fundamentale endringer finner sted i byadministrasjonen og det økonomiske liv, og bytjenestene er bygd helt ut på ny. Bybefolkningens masser har samlet seg om EPLF. 1977 var et år med store massesamlinger og demonstrasjoner i de frigjorte byene, enestående i Eritreas historie.

Internasjonalt har den eritreiske revolusjonen generelt og EPLF-fortroppen spesielt vunnet stor prestisje og beundring hos de progressive folk i verden. Flere og flere progressive krefter over hele verden deltar i støtten til den eritreiske revolusjonen. Ved med kraft å angripe imperialismen i et av dens svakeste ledd har den eritreiske revolusjonen styrket de revolusjonære kreftenes posisjon i verden og svekket imperialismens og hele reaksjonens posisjon.

De enestående seire i 1977 er først og fremst resultat av EPLFs politiske klarhet og korrekte ledelse, dens suksess med konsolideringen av enheten av de revolusjonære og patriotiske kreftene under sin ledelse, dens korrekte tilnærming til massenes demokratiske spørsmål, dens politikk for selvforsyning og for å frigjøre landet og folket steg for steg. Det er nettopp p.g.a. EPLFs politiske klarhet og korrekte ledelse at den eritreiske revolusjonen utvikler seg seierrikt. Alle hindringer for revolusjonens suksess knuses av de kjempende eritreiske massenes maktige kraft. Bare ut fra dette perspektivet med en klar og prinsippfast politisk linje og ledelse fra EPLF-fortroppens side og med massenes enhet kan vi forstå og verdsette revolusjonens mange framganger i 1977 - uten tvil et svært viktig år i den eritreiske revolusjonskampens historie.

Når vi nå går inn i 1978, er vi sikre på at våre kjempende masser ledet av EPLF vil vinne enda flere seire, at de av våre byer som fortsatt er under de etiopiske fasciststyrkenes okkupasjon snart vil bli frigjort, og at den endelige seier i vårt folks kamp vil nås.

Dagen i dag er dagen for vårt folks fullstendige frigjøring, dagen for opprettelsen av det demokratiske Eritrea.

Lenge leve EPLF!

Lenge leve de kameratslige og prinsippfaste forbindelser mellom EPLF og KA!

SEIER TIL MASSENE!

Hilsen fra den Palestinske Arbeiderunion i Danmark og kadrene i PFLP

Kammerater,

La oss først få lov til å overbringe våre hilsener og takk til Kommunistisk Arbeiderforbund i Norge som har gitt oss anledning til å delta på denne kongress som representanter for Palestinske Arbeiderunion (PWU) og PFLP (Folkefronten for Palestinas frigjøring). Vi ønsker å sende hilsener fra PWU's medlemmer og PFLP's kadre. Vi håper at deres kongress får gjennomført sine mål.

Det er svært viktig for oss å oversende dere våre synspunkter på den nåværende forandring i retning høyre i det arabiske området. Konspirasjonen som har til formål å forhindre den palestinske revolusjon og alle progressive og revolusjonære krefter i det arabiske området.

Det faktum at vi lever utenfor det arabiske hjemland bestemmer karakteren av vårt arbeid og våre oppgaver, som er en del av hele den revolusjonære palestinske kamp. Disse kan bli oppsummert i 2 punkter:

1. Politisering og revolusjonering av Palestinske og Arabiske arbeidere med det formål å forsvare deres rettigheter og å bli en del av den palestinske kampen i de respektive land, der de bor, og å bli en integrert del av den internasjonale proletariske kamp.

2. Å handle som en informasjonskilde med henblikk på vårt folks kamp. Dette har iseg selv to aspekter. Det første er å forklare den nasjonale undertrykking vårt folk er utsatt for. Det andre er å forklare klasseundertrykkelsen som vi som palestinske arbeidere, er utsatt for i de arabiske samfunn, innenfor de okkuperte territorier og i utlandet der vi bor. Det nåværende imperialistiske angrep ledet av USA-imperialismen og deres to støttespillere i det arabiske området, Israel og den arabiske reaksjon, har til formål å likvidere den palestinske sak, ødelegge de arabiske og palestinske massers vilje, og å holde folket i slaveri, utbytting og undertrykking.

Siden Oktoberkrigen har det arabiske området fått erfare et angrep på den politiske front. Dette angrep er blitt ført fram under dekke av fredsforhandlinger, i form av Genevekonferansen, en Palestinsk stat på Vestbredden og Gaza etc. Konkret har dette betydning en oppløsning av tropper på den syriske og egyptiske fronten, det fascistiske angrep og syriske okkupasjon av Libanon, og nå nylig, Sadats besøk til det okkuperte hjemland. Dette er bare tillegg til imperialismen, sionismens og den arabiske re-

aksjons historie.

Nye trics ble introdusert i håpet om at vårt folk skulle bli trukket inn i den foreslåtte "freds"plan, trics som ville gjøre oss ute av stand til å fortsette på veien mot total frigjøring. Det mest farlige aspekt av dette er forandringer av disse forslag i en retning som splitter våre masser, som ved makt er blitt sparket ut av sitt hjemland i 1948 og 1967.

Våre masser, som har kjempet i mer enn 50 år mot anerkjennelsen av den sionistiske tilstedeværelsen i vårt land, har nektet dette ved å kjempe politisk og militært imot det.

I mange år led våre masser under stillhetens og eksiltilværelsens pine, men de har ikke et eneste øyeblikk kapitulert for imperialismen og sionismen. Isteden har de bekjempet alle konspirasjoner og tatt opp den væpnede kampens vei.

Etter nederlaget for de arabiske regimer i 1967, beviste den væpnede kampen til den palestinske revolusjon at massene er den eneste garanti for fortsettelsen av kampen og den eneste styrke som er istand til å konfrontere Sadat, Saudi-Arabia og USA-imperialismen.

Sadats besøk i Israel og "freds"planen presentert av Begin har bare tjent til å understreke det reelle innhold i den

imperialistiske "fred".

De som har ført fram en kapitulasjonistisk linje er nå blitt stilt ansikt til ansikt med realiteten. Derfor sier vi med fornyet styrke:

1. Nei til ethvert avvik fra den revolusjonære linje.

2. Ingen erstatning for den langvarige folkekrigen.

3. Nei til kapitulasjonen i løpet av kriser - ingen konsesjoner. Vår revolusjons mål er et demokratisk samfunn i hele Palestina. Vår revolusjon er ikke rasistisk, heller ikke vil vi kaste jødene på sjøen slik noen elementer hevder. Vi kjemper for en reell allianse med de undertrykte klasser i den arabiske verden og innen Israel.

En allianse med alle krefter som ser deres interesser i en radikal forandring i området og etablering av et demokratisk samfunn for alle, uansett religion, rase, eller etnisk opprinnelse.

LENGE LEVE DEN PALESTINSKE ARBEIDERKLASSENS KAMP.
LENGE LEVE DEN INTERNASJONALE SOLIDARITETEN.
LENGE LEVE KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND I DERES KAMP I NORGE.

Palestinske Arbeiderunion (PWU).

NASJONALISTISK STREIK PÅ RAFNES

Onsdag 18. januar i år var det tillitsmannsmøte for de norske firmenes ansatte på Rafnes. Tillitsmennene hevdet at de ikke lenger kunne godta at norske rørleggere og sveisere blei oppsagt og måtte gå over på arbeidsledighetsstrygd, samtidig som et svensk firma trapper opp sin styrke på samme type arbeid. På møtet blei det vedtatt å gå til en times politisk streik fra kl. 10 til 11 førstkommende mandag. Hvis dette ikke nyttet, skulle en gå til ytterligere aksjoner.

Som grunnlag for dette nasjonalistiske utkjøret blei det referert til at svenske fagforeninger inntil ganske nylig har forlangt norske arbeidere fjernet fra svenske arbeidsplasser hver gang arbeidsmarkedet har vært svakt. Og dermed er det duket for en "bygdekrangel" av verste skuffe.

I et brev til Norsk Hydro fra tillitsmennene krever de at Norsk Hydro, med sin statlige aksjemajoritet tar de samme hensyn. Underforstått: Staten, det er oss, alle sammen. Og slett ikke noe politisk uttrykk for borgerskapets vilje til å inneha makta i kongeriket Norge. Og da bør en ikke lenger undre seg over de politiske konklusjonene tillitsmennene kommer fram til.

Hva som derimot blir mer underlig er at hele den politiske fløy som hver 1. mai strener avgårde i tog med paroler som internasjonal solidaritet og solidaritet "folkene" imellom nå tilsynelatende har glemt hva de i 1. mai-rusen så høyt og gnedrende har proklamert. I den politiske bakrus syntes det som om ingen bakstreverske utkjør blir for

simple. Vi unntar ikke verken SV, AKP eller NKP fra denne beskyldningen.

Det har ikke kommet noen kritikk av streiken fra DNA eller noen av de førnevnte grupper.

Streiken blei framstilt som en seier for den norske arbeiderklassen.

Med flere seire av denne typen er man godt i gang med å få gravlagt borgerskapets største skrekk, den proletariske internasjonalismen som prinsipp i arbeiderklassen, og vi står igjen med en naken nasjonalisme som ikke er blitt synderlig mer tiltrekkelig eller vakrere enn da den dominerte den politiske scenen i 30-åra og under siste krig.

At AKP som landets fremste frasekommunister ikke har tatt til motmæle mot streiken, bør ikke være egnet til å forundre noen.

Streiken illustrerer nemlig på en ypperlig måte Kinas "treverdensteori", hvor den nasjonale arbeiderklassen samarbeider med det nasjonale borgerskap mot arbeidere som ikke er hjemmehørende innenfor "fedrelandets" grenser. Her kommer arbeidernes tillitsmenn (og de har tydeligvis støtte for sin politikk blant medlemmene) og fremmer et krav som for borgerskapet neppe kunne kommet mer beleilig.

Her kan illusjoner om "fedrelandets" fortrefelighet på helt borgerlige og småborgerlige premisser sanke sympati i bøttevis.

Tillitsmennene på Rafnes hevdet at de fullt ut forsto regelverket med et fritt arbeidsmarked i Norden, men de fant å måtte begrense hensynet til dette regelverket når

norske arbeidere står uten arbeid.

I Telemark Arbeiderblad 20. jan. er det et intervju med forbundssekretær F. Olsen. Han har, rimeligvis, stor forståelse for reaksjonen hos de norske Rafnes-arbeidere og han lover at forbundet "rent generelt vil følge opp videre". Herr F. Olsen forteller deretter om en historie som utspant seg på Gøtaverken i juni 1974, hvor norske arbeidere blei oppsagt fordi de var norske og svenskene sjøl trengte arbeidsplassene. Og da er det sjølsagt i orden med et takk for sist til "søta bror". Herr Olsen forteller også at forbundet har kontaktet sine større medlemsbedrifter for å registrere hvor stor den ledige arbeidskapasiteten er. Det dreier seg ifølge herr Olsen om folk som ofte går ledige på bedriften, men bedriften vil ikke gi slipp på dem ennå!

I det samme intervjuet er avd. sjef H. Kolstad i Norske Rørleggerbedrifters Landsforbund representert, og han går såvisst ikke av veien for å ta noen spatak for nasjonalismen: "Det er jo en litt kjedelig situasjon at mens nordmenn i sin tid blei kastet ut fra Gøtaverken, så skal nå svenske firmaer lett kunne gli inn og få jobben her i landet", sier Kolstad snusformuig.

Norsk Hydro presiserer i sin pressemelding at uttrykket "utlendinger" i denne forbindelse er misvisende, da det i realiteten dreide seg om skandinaver! Vi for vår del trodde at folk med statsborgerskap utenom Norge nødvendigvis måtte bli å betrakte som utlendinger, men det kommer kanskje av at vi ikke

lærte nok på folkeskolen. Eller kanskje Hydro med uttrykket "skandinaver" mener det samme som Hitler mente med sitt uttrykk "germanere"?

På Saga er alle en stor familie. Der sympatistreiket man med Rafnes samtidig som man understreket at streiken ikke rettet seg mot Saga-selskapet som ifølge de streikende er nasjonalistisk nok, tydeligvis.

I Telemark Arbeiderblad forkynnes det med feit overskrift dagen etter streiken: "Norske anlegg for nordmenn". Streiken fikk full oppslutning på såvel Saga som Rafnes.

Til slutt konkluderer tillitsmann og medlem av A.U. for hovedtillitsmenn i en uttalelse: Streiken var rettet mot de sentrale myndigheter, og da spesielt arbeidsdirektoratet over tilstandene på anleggssektoren.

Han understreker spesielt myndighetenes svake politikk for å sikre nordmenn arbeidsplasser. Videre gjør Svanberg det klart at "vi finner ikke lenger å kunne skille mellom nordisk og utenlandsk arbeidskraft".

Vi for vår del vil gjerne til slutt få si at vi ikke finner å skille verken mellom norsk, nordisk, skandinavisk eller "utenlandsk" arbeidskraft. En arbeider er en arbeider enten han kommer fra Chile, Eritrea, India eller fra Sovjet eller USA. Og vi har felles interesse av å stå sammen, nettopp på tvers av de nasjonale grensene. Dette er internasjonalisme utover frasenivået. Med flere streiker av denne type er vi snart der hvor Quisling slapp.

-N

DNA's svar på krisa: Arbeidsløshet er nå et virkemiddel.

Fra s. 1

essant. Det sies like ut at man står overfor en ny internasjonal kapitalistisk arbeidsdeling som "smerte-fritt (Gjett for hvem!) tvinger seg fram og som vil bety at tidligere helt vesentlige bransjer i industri-land som Norge vil forsvinne. Selv om herr Hansen uttrykker en meget realistisk beskjedenhet med henblikk på sine egne evner som økonom, har han her utvilsomt funnet et korn. Krisa er nettopp uttrykk for en ny organisering av den kapitalistiske økonomien, under imperialismen vil oppståingen av nye og fortrenningen av gamle bransjer og bedrifter nødvendigvis finne sted i internasjonal skala. Det ligger imidlertid noe langt mer i dette enn den passive registreringen av at arbeidsløshet er uunngåelig ved alle slike krisebetonte forandringer av kapitalismen. Kapitalismen reagerer i slike situasjoner alltid med et forsøk på å presse lønningene nedover. I dag er vi i en situasjon hvor vi både har en stigende arbeidsløshet og samtidig en mangel på arbeidskraft i enkelte bransjer. Dette har gitt seg utslag i en viss lønnsnedgang i de siste årene, evnen til å tilkjempe seg slike lokale lønnsstillegg utover tariffavtalene, har vært arbeiderklassens viktigste offensive våpen i den økonomiske kampen. Sosialdemokratiet utfører den politiske motoffensiven fra kapitalens side. Det dreier seg her om noe langt mer enn kontrollen av selve tariffoppgjørene. Siden kapitalen oppfatter lønnsnedgangen som hovedproblemet, er det her motstyttet sett inn. En økt arbeidsledighet ville utvilsomt svekke betingelsene for å kunne tilkjempe seg lønnøkninger innen selve tariffperioden. Det er i denne forbindelse man i dag kan si at arbeidsløshet klart brukes som et middel for å få kontroll med lønns-tigningen. De tidligere målsetninger om lav arbeidsløshet for å bevare

den politiske kontrollen over arbeiderklassen, er nå lagt på hylla til fordel for en administrering av kapitalens mest umiddelbare økonomiske behov. Omleggingen av støtteordningen til kriserammet industri er et uttrykk for dette, de tidligere omfattende støtteordningene og subsidier vil bli borte, bare nøkkelbedrifter vil få støtte. Dette er i seg selv intet annet enn å gå inn for økt arbeidsløshet.

Som det går fram av situasjonen med økt arbeidsløshet og samtidig løssglidning, rammer ikke krisa alle deler av kapitalistklassen like hardt. Det er eksportnæringene som henger etter og som skal støttes ved nedskjæring av lønningene og nå sist ved devalueringen. Dette angrepet på arbeiderklassen kommer i en periode med stigende eierinntekter for den del av kapitalistklassen som produserer for hjemmemarkedet og er følgelig et framstøt for å lette forholdene for en del av kapitalistklassen ved å legge byrdene over på arbeiderklassen som helhet. (Eierinntektene i den konkurranseutsatte del av hjemmemarkedindustrien vil etter devalueringen stige med 20 - 25%, i eksportnæringen med opptil 35%, samtidig som prisene stiger med ca. 2%. Det er verd å merke seg at selv i venstresosialdemokratiske kretser er nå den tidligere skepsisen til slike virkemidler borte som dugg for solen. SVs støtte til devalueringen fører seg bare inn i en større sammenheng, partiet gir i dag uttrykk for en støtte til en fraksjon innen kapitalistklassen.

I en slik situasjon må arbeiderklassen svare med en motoffensiv mot sosialdemokratiet. De politiske betingelser for at den kan føres på bred front mangler, men det er ikke det samme som at betingelsene for en framgangsrik kamp mangler. For kampen står nettopp om lønns-glidningen på de enkelte arbeidsplassene. Og det er nettopp her på bedriftsplanet at kampen i den nåværende fasen, kan og må føres.

Hilsningstale fra Kommunistisk Universitetslag

Kommunistisk Universitetslag hilser Kommunistisk Arbeiderforbunds 4. landsmøte.

Da KUL ble opprettet, var det med en klar erkjennelse av at bare et virkelig sentrum i arbeiderklassen selv kan ta på seg den historiske oppgaven å bygge et kommunistisk parti, lede arbeiderklassen i kampen for proletariatets diktatur og sosialismen og fram til det klasseløse samfunn, kommunismen.

Og det er bare for et sentrum i arbeiderklassen at de kommunistiske organisasjonsprinsippene har full mening.

Den demokratiske sentralismen er organisasjonsformen for proletariatet, for den klassen som tar mål av seg til å gripe aktivt inn i historien og endre dens gang; for den klassen som ikke kjemper ut fra en rent intellektuell overbevisning om sosialismen som et mer "fornuftig" samfunnssystem, men for sin egen frigjøring - mot borgerskapets daglige og uavlatelige direkte motstand; - det er organisasjonsprinsippene for den klassen som integrerer den marxistiske teorien i den praktiske omveltningen av samfunnsforholdene. Innenfor den demokratiske sentralismen betraktes nettopp enhver "teoretisk" konflikt som en oppgave som skal løses, for å nå fram til konklusjoner, til rettesnor for handling. M.a.o. det stikk motsatte av den journalistiske, uforpliktende holdningen til teori som preger borgerskapet generelt og de borgerlige arbeiderpartiene av f.eks. SVs type spesielt - med deres evindelige "på den ene side - på den annen side".

Den samme holdningen preget i lang tid KUL.

Den første seieren mot denne innstillingen til den marxistiske teorien vant KUL på sin første kongress - og da ikke minst p.g.a. den positive innflytelsen fra og den forpliktelsen vi følte overfor KA - og dermed overfor arbeiderklassen i alle land!

Sentralt på denne kongressen sto analysen av dagens Sovjetsamfunn, av prinsippene for sosialistiske staters utenrikspolitikk og diskusjonen omkring den demokratiske sentralismen. På et tilsynelatende rent teoretisk felt som "Sovjetanalysen" viste det seg at uenigheten ikke dreide seg om beskrivelsen av samfunnsformasjonen, men om de teoretiske premissene - og disse henger igjen nøye sammen med hele innstillingen til arbeiderklassens politiske oppgaver. Her er det selvsagt ikke snakk om å trekke forhastede konklusjoner, vurdere teoretiske spørsmål ut fra en ren vilje til praktiske resultater. Tvert imot: Det er nettopp det forpliktende i den organisatoriske kontakten med arbeiderklassen som framtvinger den grundighet i hele tilnærmelsen som borgerlige og småborgerlige strømninger i arbeiderbevegelsen aldri vil oppnå, men som er livsnødvendig for den som vil bekjempe en klassefinde med helt bestemte og høyst entydige interesser og handlemåter.

Forts. siste side

NKP OG FRIHETEN INNFORMERER IGJEN

hver 14. dag

25/2 - 10/3

"Faglig leder" Kolbjørn Harbu om tariffoppgjøret

NKPs faglige kadre er tydeligvis sterkt opprørt over LO-ledelsens mangel på forståelse for en korrekt metode til å møte den situasjonen arbeiderklassen i Norge står overfor. FRIHETENS redaksjonelle faglige spalter de siste uker viser dette.

I nr. 7 av Friheten d.å. har NKPs faglige leder Kolbjørn Harbu sine kommentarer til LO-representant-skapets møtevedtak om de kombinerte inntektsoppgjør. Han er nå så skuffet over at sjøl nestformannen i Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund (som skal rykke opp som formann i perioden) - (Harbus parentes) - "i høst og vinter gjentatte ganger har sagt klart og utvetydig fra at kjemisk vil gå i mot ethvert vedtak om kombinerte oppgjør og en sentral fastlagt ramme" falt for partilinja og stemte for samordna oppgjør med "ramme".

Men igjen "strammer" NKP seg opp - og se på hva Harbu skriver: "Medlemmene i LO må nå gjøre som i Jern og metall, Grafisk og Bygg, de må ta kampen opp på sine egne arbeidsplasser på tvers av vedtak i representantskapet og på tvers av sin egen forbundsledelse".

Man kunne nesten tro NKP endelig skulle forstå hva som måtte gjøres! Men akk, så enkelt er det ikke. Det må nærmest betegnes som et rop i en forbigående avmakt.

For seinere irriterer han seg over at nettopp medlemmer i forbund som forlenget har lært seg sannheten om LOs borgerlige rolle og derfor valgt å ta opp kampen for lønnsnivået fra bedriftsplan, ikke har "forstått solidariteten" med de som intet har forstått og gjør som NKP hele tiden ivrer for:

forbedre LO-apparatet - men forlite seg på det! Han klager over aktiviteten blant arbeiderne i de nevnte forbund.

Vi kan bare forstå det slik. Kolbjørn Harbu i NKP vil gjenopprette tilliten til det sentrale LO-apparat.

Han sier nok noe (som er blank løgn når det gjelder de siste 30 åra):

"Mange ganger har vi i NKP oppfordret lønnsstakerne til å skjea i egen hånd fordi det ikke har nyttet å få skikkelige oppgjør ved de sentrale forhandlinger".

Men han sier videre noe som er sant:

"Det har store lønnsstakergrupper gjort", men videre: "Og sjølsagt mener vi det er riktig. Men når representanter for disse gruppene stemmer for et dårlig tariffoppgjør fordi de vet at det egentlig ikke angår dem, da må vi stille spørsmålet om det er i overensstemmelse med det vi forstår med solidaritet".

Det Harbu og NKP igjen slår inn på tross sine skuffelser er gjenoppretelsen av tilliten overfor en forbundsledelse som kan etableres bare representantene (ledelsen) driver

"fair play". Den nakne sannheten om at LO-apparatet er for godt innkorporert i den borgerlige stat og ikke kan repareres ved "skikkelige" ledere er fremdeles tåkelagt for NKP-folk å lå Harbu. Han overser med eller uten vilje det faktum at nettopp arbeidere ved bedrifter som virkelig kjemper for lønnsnivået ved f.eks. ulovlige streiker (tvers igjennom lov og "forbundsvedtak") utpeker seg som de mest aktive nettopp ved møter, resolusjoner og avstemninger over tariff-forslag, - ikke fordi de har noe sjøl

De innsamlede midlene vil også gå til gjenreisningsarbeidet innen de frigjorte områdene innen selve Eritrea. Penger kan sendes til: Eritreiske Hjelpeorganisasjon, Box 2853 Tøyen, Oslo 6. Postgiro 2 31 67 43

Hjelp den kriserammede befolkning i Eritrea

Postgiro 2 31 67 43

Den eritreiske hjelpeorganisasjon i Norge

Postboks 2853, Tøyen, Oslo 6

For nærmere opplysninger, kontakt ovennevnte adresse.

Artikkelen i Friheten igjen at det taktiske feilgrepet regjeringa har gjort, som kunne unngå krisa i økonomien, er at "vi henger fast i den Vest-tyske mark og dermed har fått en kunstig høy kroneverdi".

Dette pluss en merknad om at "bl.a. borgerlige økonomer påviser at det ikke er lønningene som er mest skyld i det høye kostnadsnivået det påstås vi har i Norge." viser at han mener mye burde endres i regjeringas tenkesett. Friheten viser også at de har folk som har syslet med marxisme.

Harbu vil at arbeidskrafta heretter skal betales etter sin verdi. Denne verdien skal etter Harbus mening ikke avgjøres av "et partipolitisk sammensatt møte i Folkets Hus, men: av arbeiderne sjøl!"

Dette til etterretning om hvordan verdien i dag bestemmes og hvordan den fra i dag kan takseres - uten revolusjon! Ifølge NKP.

HILSNINGSTALE FRA KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Forts fra side 5

Det samme har vist seg i den faglige politikken. KA har ikke bare vært en inspirasjon for studenter som i ulike situasjoner har støttet arbeidere i kamp.

Gjennom sine grundige analyser av streikekampene de siste åra, analyser som også samler i seg den internasjonale arbeiderbevegelsens viktigste erfaringer, har KA vunnet stor respekt i universitetsmiljøer - hos folk som etter hvert, håper vi, vil forstå at "kontakten" med et partibyggende sentrum ikke er et spørsmål om å "støtte" arbeidere, men om å gå sammen med arbeiderklassen for å utvikle en riktig taktikk i kampen for sosialisme.

KULs arbeid har i noen tid særlig vært viet det "anti-imperialistiske" området. Utviklingen av dette arbeidet er selvsagt et anliggende for hele den kommunistiske bevegelsen i Norge, som vi i KUL bare er en del av. Men KULs medlemmer er innstilt på å ha dette som et spesielt ansvarsfelt i tida framover. Ikke minst vil det gjelde for oss å videreutvikle kontakten med revolusjonære organisasjoner og enkeltpersoner fra de områdene som i dag står i sentrum for kampen mot imperialismen - og dermed mot kapitalismen. Verdensrevolusjonens stormsentra befinner seg i dag i det området som også går under navnet den "3. verden" - selv om landa i denne "verden" selvsagt ikke er noe revolusjonært subjekt.

Det er vår plikt som kommunister i Norge å støtte aktivt opp om de proletarisk-revolusjonære kreftene der klassekampen i dag står hardest, og her vil ikke kontakten med EPLF bli viktig.

En tid var det kanskje en tendens i KUL til å vurdere tilslutningen til KA som betinget av at forbundet ville vinne oppslutning - relativt raskt - i arbeiderklassen. I dag tror jeg vi kan si at KULs medlemmer er inneforstått med at også KA selv kan ha hatt en for optimistisk tro på mulighetene for snarlig framgang blant kjerneproletariatet.

Opprettholdelsen av et kommunistisk sentrum kan ikke på noen måte gjøres avhengig av de politiske konjunkturer i arbeiderklassen.

Ennå i lang tid vil det være vår felles oppgave å opprettholde og stadig styrke kvalitativt en mindre kjerne overbeviste kommunister, uavhengig av hvilke sosiale lag flertallet av disse måtte sokne til. I den sammenheng vil vi gå inn for en ytterligere styrking av kontakten mellom KA og KUL - bl.a. med sikte på en bedre gjennomdrøfting av spørsmål det ennå hersker uenighet på.

Det er også i den sammenheng vi hilser velkommen arbeidsplanene for en styrking av KAs sentrale apparat særlig med sikte på propagandaspredningen - og det er i den forbindelse vi med glede har sett de positive resultatene av styrkingen av den kommunistiske presse etter omleggingen til 14 dagers-avis. KUL er innstilt på en bedre samordning av artikkel-skriving og distribusjon med tanke på å prioritere spredningen av KAs materiale også på universitetene.

Alt dette under tiltro til at KA ikke på noen måte vil dempe sine anstrengelser for målbevisst og systematisk å arbeide for å vinne fotfeste i industrien. Vi har - det er og blir det overordnede - tiltro til KAs evner til å vinne arbeiderklassen for den proletariske revolusjon.

FRAM FOR DEN NORSKE ARBEIDERKLASSENS REVOLUSJON!

LENGE LEVE DEN PROLETARISKE INTERNASJONALISMEN!

LENGE LEVE KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND!

INNSAMLINGSAKSJON TIL ERITREISKE FLYKTNINGER
Den eritreiske hjelpeorganisasjonens (ERA) norske avdeling starter i disse dager en innsamlingsaksjon til støtte for de tusener av eritreere som lever utenfor Eritrea som flyktninger.

Eritrea: BEHOV FOR HJELP

POSTGIRO 2 31 67 43

Den eritreiske hjelpeorganisasjon i Norge
Postboks 2853, Tøyen Oslo 6